

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

zo 6. septembra 2011*

Vo veci C-163/10,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunale di Isernia (Taliansko) z 9. marca 2010 a doručený Súdnemu dvoru 2. apríla 2010, ktorý súvisí s trestným konaním proti:

Aldovi Patriciellovi,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, predsedovia komôr A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot a J.-J. Kasel, sudcovia G. Arestis, A. Borg Barthet, M. Ilešič, J. Malenovský, A. Ó Caoimh (spravodajca), C. Toader a M. Safjan,

generálny advokát: N. Jääskinen,
tajomník: A. Impellizzeri, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 15. februára 2011,

* Jazyk konania: taliančina.

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- A. Patriciello, v zastúpení: G. Ranaldi a G. Scalese, avvocati, S. Fortunato, assistente,
- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci M. Russo, avvocato dello Stato,
- grécka vláda, v zastúpení: K. Georgiadis, M. Germani a G. Papagianni, splnomocnení zástupcovia,
- Európsky parlament, v zastúpení: H. Krück, A. Caiola a N. Lorenz, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: I. Martínez del Peral a C. Zadra, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 9. júna 2011,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 8 protokolu o výsadách a imunitách Európskej únie, ktorý je pripojený k zmluvám o EÚ, FEÚ a ESAE (ďalej len „protokol“).

- 2 Tento návrh bol podaný v rámci trestného konania vedeného proti A. Patriciellovi, členovi Európskeho parlamentu, pre trestný čin krivého obvinenia.

Právny rámec

Právna úprava Únie

- 3 Článok 8 protokolu stanovuje:

„Členovia Európskeho parlamentu nepodliehajú žiadnej forme vyšetrovania, zadržania alebo súdneho stíhania vo vzťahu k vyjadreným názorom alebo hlasovaniu pri výkone svojich úloh.“

- 4 Článok 9 protokolu stanovuje:

„Členovia Európskeho parlamentu požívajú v priebehu zasadnutia:

- a) na území ich vlastného štátu imunitu priznanú členom ich parlamentu,

...“

5 Článok 18 protokolu stanovuje:

„Orgány Únie postupujú pri uplatňovaní tohoto protokolu v zhode s príslušnými orgánmi dotknutých členských štátov.“

6 Článok 6 Rokovacieho poriadku Európskeho parlamentu (Ú. v. EÚ L 44, 2005, s. 1, ďalej len „rokovací poriadok“) s názvom „Zbavenie imunity“ znie:

„1. Pri výkone svojich právomocí týkajúcich sa výsad a imunit sa Parlament predovšetkým usiluje o zachovanie svojej integrity ako demokratického zákonodarného zhromaždenia a o zabezpečenie nezávislosti poslancov pri výkone ich povinností.

...

3. Každá žiadosť poslanca alebo bývalého poslanca o ochranu imunity predložená predsedovi sa oznámi v pléne a prideli príslušnému výboru.

...“

7 Článok 7 tohto rokovacieho poriadku, ktorý obsahuje pravidlá týkajúce sa imunitného konania poslancov, vo svojich odsekoch 2, 6 a 7 stanovuje:

„2. Príslušný výbor pripraví návrh rozhodnutia, v ktorom iba odporučí prijatie alebo zamietnutie žiadosti o zbavenie imunity alebo ochranu imunity a výsad.

...

6. V prípadoch týkajúcich sa ochrany imunity a výsad príslušný výbor upresní, či ide o administratívne alebo iné obmedzenia voľného pohybu poslancov cestujúcich z miesta alebo na miesto rokovaní Parlamentu alebo o vyjadrenie názoru alebo hlasovanie pri výkone poslaneckého mandátu, prípadne či sa na okolnosti vzťahuje čl. [9] protokolu..., a teda nepodliehajú vnútroštátnemu právu. Výbor pripraví návrh, ktorým vyzve príslušný orgán, aby vyvodil potrebné závery.

7. Výbor môže predložiť odôvodnené stanovisko týkajúce sa príslušnosti daného orgánu a prípustnosti žiadosti, ale za žiadnych okolností sa nevyslovuje o vine či nevine poslanca alebo o tom, či názory a činy pripisované poslancovi sú dôvodom na trestné stíhanie, a to ani v prípade, že výbor pri posudzovaní žiadosti nadobudol podrobnú znalosť okolností prípadu.“

Vnútroštátna právna úprava

- 8 Podľa článku 68 prvého odseku talianskej Ústavy:

„Členovia parlamentu nie sú za vyjadrenie svojho názoru a hlasovanie pri výkone svojich úloh zodpovední.“

- 9 Článok 3 ods. 1 zákona č. 140 obsahujúceho ustanovenia, ktorými sa vykonáva článok 68 Ústavy a týkajú sa trestného konania osôb zastávajúcich najvyššie štátne funkcie (legge n. 140 – disposizioni per l'attuazione dell'articolo 68 della Costituzione

nonché in materia di processi penali nei confronti delle alte cariche dello Stato) z 20. júna 2003 (GURI č. 142 z 21. júna 2003), stanovuje:

„Článok 68 prvý odsek Ústavy sa v každom prípade uplatňuje na predkladanie zámerov alebo návrhov zákonov, pozmeňujúcich a doplňujúcich návrhov, programov rokovaní, návrhov a uznesení, pri otázkach a vystúpeniach v rámci zasadnutí a ďalších orgánov komôr, na akýkoľvek prejav hlasovania, akýkoľvek iný parlamentný akt, akúkoľvek činnosť šetrenia, oznámenie, kritiku a politické vyhlásenia, ktoré súvisia s poslancovými úlohami a ku ktorým dochádza aj mimo parlamentu.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

- 10 A. Patriciello je stíhaný v trestnom konaní, ktoré sa proti nemu vedie na Tribunale di Isernia, za to, že nepravdivo obvinil z protiprávneho správania príslušníka mestskej polície v Pozzili (Taliansko) počas roztržky, ku ktorej došlo 1. augusta 2007 na verejnom parkovisku nachádzajúcom sa neďaleko neurologického ústavu v blízkosti jeho miesta pobytu.

- 11 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že A. Patriciello sa má v tomto ohľade zodpovedať za trestný čin krivého obvinenia upravený v článku 368 talianskeho trestného zákona, pričom priťažujúcou okolnosťou bolo, že sa ho dopustil voči verejnému činiteľovi pri výkone jeho úloh v zmysle článku 61 ods. 10 tohto zákona. Vytýka sa mu, že tvrdil, že daný príslušník mestskej polície falšoval časové údaje pri zaprotokolovaní priestupkov niekoľkých motoristov, ktorých vozidlá boli zaparkované v rozpore s pravidlami cestnej premávky, a uvedeného príslušníka teda obvinil z trestného činu falšovania listiny podľa článku 477 uvedeného zákona. A. Patriciello okrem toho zopakoval svoje tvrdenia v prítomnosti príslušníkov polície, ktorí na mieste zasiahli, aby overili existenciu porušení, ktoré A. Patriciello vytýkal príslušníkovi mestskej polície.

- 12 Rozhodnutím z 5. mája 2009 Európsky parlament po žiadosti, ktorú podal A. Patriciello na základe článku 6 ods. 3 Rokovacieho poriadku Európskeho parlamentu, rozhodol na základe správy svojho výboru pre právne veci ochrániť jeho imunitu a jeho výsady (ďalej len „rozhodnutie o ochrane imunity“). Táto správa je takto odôvodnená:

„Vo svojich vyhláseniach sa A. Patriciello v skutočnosti obmedzil na komentovanie všeobecne známych skutočností, a to práva občanov na ľahký prístup do nemocnice a k zdravotnej starostlivosti, čo má významné dôsledky pre každodenný život občanov v ich obvode.

A. Patriciello nekonal vo svojom vlastnom záujme, nemal v úmysle uraziť úradníka, ale zasiahol vo všeobecnom záujme svojich voličov v rámci svojej politickej činnosti.

Týmto konaním plnil svoju úlohu ako poslanec Európskeho parlamentu, keď vyjadril svoj názor na otázku, ktorá je vo verejnom záujme jeho voličov.

...

Na základe predchádzajúcich úvah výbor pre právne veci, po preskúmaní dôvodov v prospech a proti ochrane imunity, odporúča, aby imunita A. Patriciella bola ochránená.“

- 13 Vo svojom rozhodnutí, ktorým sa podáva návrh na začatie prejudiciálneho konania, Tribunale di Isernia však konštatuje, že podľa článku 9 prvého odseku písm. a) protokolu požívajú európski poslanci v prípade skutkov, ktorých sa dopustia na vnútroštátnom území, imunitu a výsady za rovnakých hmotnoprávných a formálnych podmienok, ako stanovuje vnútroštátne právo. Podľa článku 68 talianskej Ústavy sa

však výsada beztrestnosti vzťahuje na mimoparlamentné činnosti iba vtedy, ak úzko súvisia s výkonom úloh a samotným účelom poslaneckého mandátu.

- 14 Za týchto podmienok tento vnútroštátny súd uvádza, že bez toho, aby bolo dotknuté posúdenie opodstatnenosti alebo neopodstatnenosti obvinenia, nemôže na základe svojho vnútroštátneho práva súhlasiť s dôvodmi, ktoré viedli Európsky parlament k prijatiu rozhodnutia o ochrane imunity. Skutok, ktorý je totiž základom trestného konania vo veci samej, nesúvisí s nijakým vyjadrením názorov pri výkone úloh európskeho poslanca.
- 15 V tejto súvislosti tento súd uvádza, že podľa štátneho zastupiteľstva sa zdá tvrdenie, že A. Patriciello sa obmedzil na komentovanie všeobecne známych skutočností, a to práva občanov na ľahký prístup do nemocníc a k zdravotnej starostlivosti, bez úmyslu uraziť verejného činiteľa, neopodstatnené. A. Patriciello totiž, hoci to treba ešte overiť, výslovne obvinil verejného činiteľa v prítomnosti poriadkových síl z falšovania verejnej listiny. Takéto správanie sa však na prvý pohľad odchyľuje od všeobecných záujmov jeho voličov a dokonca bez ohľadu na okolnosti sa nezdá, že by sa na neho mohol vzťahovať režim imunity.
- 16 Tribunale di Isernia pritom uvádza, že rozhodnutie o ochrane imunity bolo prijaté po odkaze nielen na článok 9 prvý odsek písm. a) protokolu, ale aj na článok 8 tohto protokolu. Súdny dvor pritom už rozhodol, že keďže toto ustanovenie nijako neodkazuje na vnútroštátne právo, rozsah imunity stanovený v tomto ustanovení musí byť založený len na samotnom práve Únie. Navyše, aj keď rozhodnutie o ochrane imunity predstavuje stanovisko, ktoré nie je pre vnútroštátne súdy záväzné, vnútroštátny súd je povinný lojálne spolupracovať s európskymi inštitúciami na základe článku 4 ods. 3 ZEÚ a článku 18 protokolu (rozsudok z 21. októbra 2008, Marra, C-200/07 a C-201/07, Zb. s. I-7929, body 26 a 39 až 41).

- 17 Za týchto okolností Tribunale di Isernia rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Predstavuje údajný trestný čin, z ktorého je obvinený európsky poslanec A. Patriciello (opísaný v obžalobe štátneho zastupiteľstva, v súvislosti s ktorým už Európsky parlament vydal rozhodnutie o ochrane imunity...) a ktorý je kvalifikovaný ako krivé obvinenie podľa článku 368 trestného zákona, názor vyjadrený pri výkone poslancových úloh v zmysle článku [8] protokolu?“

O prejudiciálnej otázke

- 18 Na úvod treba pripomenúť, ako už konštatoval Súdny dvor, že parlamentná imunita európskych poslancov, ako je uvedená v článkoch 8 a 9 protokolu, zahŕňa dva druhy ochrany, ktoré sú bežne priznané poslancom parlamentov členských štátov, t. j. imunitu vo vzťahu k vyjadreným názorom a hlasovaniu pri výkone ich poslancových úloh, ako aj nedotknuteľnosť poslancov, čo v zásade zahŕňa aj ich nestíhateľnosť (pozri rozsudok Marra, už citovaný, bod 24).
- 19 Ako teda vyplýva zo samotného znenia položenej otázky, vo veci samej je relevantný len výklad článku 8 protokolu.
- 20 Podobne ako to urobila talianska vláda, treba v tejto súvislosti konštatovať, že vnútroštátny súd svojou otázkou Súdny dvor žiada, aby sám uplatnil článok 8 protokolu na spor, o ktorom rozhoduje, a vyslovil sa k tomu, či vyhlásenia dotknutého európskeho poslanca, ktoré viedli k trestnému stíhaniu vo veci samej, predstavujú názor vyjadrený pri výkone poslancových úloh, a či sa teda na ne vzťahuje imunita stanovená v tomto ustanovení.

- 21 Treba pripomenúť, že Súdny dvor nemá v rámci konania začatého na základe článku 267 ZFEÚ právomoc uplatňovať právne pravidlá Únie na konkrétny prípad. Môže však vnútroštátnemu súdu poskytnúť relevantný výklad práva Únie, ktorý môže byť pre jeho rozhodnutie užitočný (pozri najmä rozsudok z 10. júla 2008, Feryn, C-54/07, Zb. s. I-5187, bod 19, a citovanú judikatúru).
- 22 V takom konaní, akým je konanie vo veci samej, je teda na vnútroštátnom súde, aby rozhodol, či sa na predmetné vyhlásenia vzťahuje imunita podľa článku 8 protokolu, a posúdil, či sú na uplatňovanie tejto imunity splnené hmotnoprávne podmienky uvedené v tomto ustanovení (pozri rozsudok Marra, už citovaný, bod 33).
- 23 Súdnemu dvoru naopak prináleží, aby vnútroštátnemu súdu poskytol všetky potrebné údaje, ktoré by ho pri tomto posúdení mali viesť, a prípadne preformuloval otázku, ktorá je mu položená (pozri najmä rozsudky z 11. marca 2008, Jager, C-420/06, Zb. s. I-1315, bod 46, a zo 14. októbra 2010, Fuß, C-243/09, Zb. s. I-9849, bod 39).
- 24 V tejto súvislosti však zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že vnútroštátny súd svojou otázkou v skutočnosti žiada o spresnenie kritérií relevantných na určenie, či vyhlásenie, o ktoré ide vo veci samej, vykonané európskym poslancom mimo priestorov Európskeho parlamentu, ktoré je dôvodom trestného stíhania v členskom štáte jeho pôvodu pre trestný čin krivého obvinenia, predstavuje názor vyjadrený pri výkone jeho poslancových úloh v zmysle článku 8 protokolu.
- 25 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že na rozdiel od nestíhatelnosti poslancov stanovenej v článku 9 prvom odseku písm. a) protokolu, ktorá závisí od vnútroštátneho práva, rozsah imunity stanovený v článku 8 protokolu sa musí v prípade neexistencie odkazu na vnútroštátne právne poriadky stanoviť len na základe práva Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok Marra, už citovaný, bod 26).

- 26 Ako už Súdny dvor rozhodol, článok 8 protokolu, ktorý predstavuje osobitné ustanovenie uplatňujúce sa na akékoľvek súdne konanie, v ktorom európsky poslanec požíva imunitu vo vzťahu k vyjadreným názorom a hlasovaniu pri výkone poslaneckých funkcií, má za cieľ chrániť slobodu prejavu a nezávislosť európskych poslancov, takže bráni akémukoľvek súdnemu konaniu vo vzťahu k takýmto názorom a takémuto hlasovaniu (pozri v tomto zmysle rozsudok Marra, už citovaný, body 27 a 45).
- 27 Z toho vyplýva, že bez ohľadu na režim imunity stanovený vnútroštátnym právom alebo v ňom stanovené obmedzenia, pokiaľ sú splnené hmotnoprávne podmienky na priznanie imunity stanovenej v článku 8 protokolu, Európsky parlament nemôže zbaviť poslanca takejto imunity a vnútroštátny súd príslušný na jej uplatnenie je povinný konanie proti danému európskemu poslancovi zastaviť (pozri v tomto zmysle rozsudok Marra, už citovaný, bod 44).
- 28 Ako tvrdili všetky dotknuté osoby, ktoré predložili svoje pripomienky v rámci tejto veci, v súvislosti s vyhláseniami európskeho poslanca nemôže dôjsť k zbaveniu tejto imunity len kvôli tomu, že boli vykonané mimo priestorov Európskeho parlamentu.
- 29 Článok 8 protokolu síce vzhľadom na svoj cieľ spočívajúci v ochrane slobody prejavu a nezávislosti európskych poslancov a na svoje znenie, ktoré výslovne odkazuje na názory, ako aj na hlasovanie európskych poslancov, sa má predovšetkým uplatniť na vyhlásenia európskych poslancov v samotnom Európskom parlamente.
- 30 Nie je však vylúčené, že vyhlásenie takýchto poslancov mimo priestorov Európskeho parlamentu môže predstavovať názor vyjadrený pri výkone ich úloh v zmysle článku 8 protokolu, lebo existencia takého názoru nezávisí od miesta, kde bolo vyhlásenie urobené, ale od jeho povahy a obsahu.

- 31 Článok 8 protokolu odkazujúci na názory vyjadrené európskymi poslancami je úzko spojený so slobodou prejavu. Sloboda prejavu ako základná podstata demokratickej a pluralitnej spoločnosti odrážajúca hodnoty, na ktorých je Únia v súlade s článkom 2 ZEÚ založená, však predstavuje základné právo zaručené článkom 11 Charty základných práv Európskej únie, ktoré má na základe článku 6 ods. 1 ZEÚ rovnakú právnu silu ako zmluvy. Táto sloboda je tiež zakotvená v článku 10 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950.
- 32 Treba preto zastávať názor, že pojem „názor“ v zmysle článku 8 protokolu sa má chápať v širokom zmysle ako pojem zahŕňajúci návrhy alebo vyhlásenia, ktoré svojím obsahom zodpovedajú tvrdeniam predstavujúcim subjektívne posúdenia.
- 33 Zo znenia článku 8 protokolu rovnako vyplýva, že na to, aby sa na názor vzťahovala imunita, musí ho európsky poslanec vysloviť „pri výkone [svojich] úloh“, čo teda predpokladá požiadavku spojitosti medzi vyjadreným názorom a poslaneckými úlohami.
- 34 Pokiaľ ide, ako vo veci samej, o vyhlásenia európskeho poslanca, ktoré sú predmetom trestného stíhania v členskom štáte jeho pôvodu, treba konštatovať, že imunita stanovená v článku 8 protokolu, ako už vyplýva z bodu 27 tohto rozsudku, môže v konečnom dôsledku zabrániť súdnym orgánom a vnútroštátnym súdom, aby vykonávali svoje príslušné právomoci v oblasti stíhania a sankcionovania trestných činov s cieľom zabezpečiť dodržiavanie právneho poriadku na svojom území, a zároveň tak úplne zbaviť osoby poškodené týmito vyhláseniami prístupu k spravodlivosti, a to prípadne aj na účely získania náhrady vzniknutej ujmy v občianskoprávnom konaní.

- 35 Vzhľadom na tieto následky treba pripustiť, že spojitosť medzi vyjadreným názorom a poslaneckými úlohami musí byť priama a jednoznačná.
- 36 Treba tiež zastávať názor, že vzhľadom na opis podmienok a obsah tvrdení európskeho poslanca, o ktoré ide vo veci samej, sa tieto tvrdenia zdajú relatívne vzdialené od úloh člena Európskeho parlamentu, čiže ťažko môžu predstavovať priamu spojitosť so všeobecným záujmom občanov. Aj v prípade, že by bolo možné takúto spojitosť preukázať, nemohla by byť jednoznačná.
- 37 Práve s ohľadom na tieto údaje je na vnútroštátnom súde, aby posúdil, čo patrí, ako bolo pripomenuté v bodoch 21 a 22 tohto rozsudku, do jeho výlučnej právomoci, či vyhlásenie, o ktoré ide vo veci samej, možno považovať za vyjadrenie názoru pri výkone poslaneckých úloh, a teda či hmotnoprávne podmienky na priznanie imunity stanovenej v článku 8 protokolu sú splnené.
- 38 Ak by podľa uvedeného posúdenia tento súd konštatoval, že je to tak, musel by z tejto imunity vyvodiť následky, a ako bolo uvedené v bode 27 tohto rozsudku, zastaviť konanie proti dotknutému európskemu poslancovi (pozri rozsudok Marra, už citovaný, body 33 a 44). V opačnom prípade by uvedený súd musel naopak pokračovať v skúmaní žaloby, pretože by neboli splnené hmotnoprávne podmienky imunity.
- 39 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že hoci, ako vo veci samej, Európsky parlament prijal na základe žiadosti dotknutého európskeho poslanca rozhodnutie o ochrane jeho imunity, toto rozhodnutie, ktoré bolo prijaté v súlade s jeho rokovacím poriadkom, predstavuje len stanovisko, ktoré nie je pre vnútroštátne súdy záväzné, lebo protokol neobsahuje nijaké ustanovenie stanovujúce vnútroštátnym súdom povinnosť prenechať uvedenému parlamentu rozhodnutie o existencii podmienok stanovených v článku 8 tohto protokolu. Ako už Súdny dvor rozhodol, okolnosť, že právny

poriadok členského štátu, ako je právny poriadok, o ktorý ide vo veci samej, stanovuje postup na ochranu členov národného parlamentu, ktorý mu umožňuje zakročiť v prípade, ak vnútroštátny súd neuzná túto imunitu, neznamená, že rovnaké právomoci majú byť priznané aj Európskemu parlamentu vo vzťahu k európskym poslancom pochádzajúcim z daného členského štátu, keďže článok 8 protokolu výslovne nestanovuje takúto právomoc a neodkazuje na pravidlá vnútroštátneho práva (pozri v tomto zmysle rozsudok Marra, už citovaný, body 35 až 40).

- 40 Preto na rozdiel od toho, čo na pojednávaní tvrdil žalovaný vo veci samej, aj keď Európsky parlament a vnútroštátne súdy síce musia na základe povinnosti lojálnej spolupráce medzi európskymi inštitúciami a vnútroštátnymi orgánmi, ako je to zakotvené v článku 4 ods. 3 ZEÚ a v článku 18 protokolu, spolupracovať, aby nedošlo k rozporom pri výklade a uplatňovaní ustanovení protokolu (rozsudok Marra, už citovaný, bod 42), právo Únie neukladá vnútroštátnemu súdu nijakú osobitnú povinnosť, pokiaľ ide o odôvodnenie jeho rozhodnutí, v prípade, ak by sa s ohľadom na výklad poskytnutý týmto rozsudkom vyhláseným podľa článku 267 ZFEÚ rozhodol odchyliť od stanoviska Európskeho parlamentu, o ktorom bol informovaný, týkajúceho sa uplatnenia článku 8 protokolu na skutkový stav vo veci samej.

- 41 Vzhľadom na predchádzajúce treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 8 protokolu sa musí vykladať v tom zmysle, že vyhlásenie európskeho poslanca mimo priestorov Európskeho parlamentu, ktoré viedlo k trestnému stíhaniu v členskom štáte jeho pôvodu pre trestný čin krivého obvinenia, predstavuje názor vyjadrený pri výkone poslancových úloh, na ktorý sa vzťahuje imunita stanovená v tomto ustanovení, len vtedy, ak toto vyhlásenie zodpovedá subjektívnemu posúdeniu, ktoré predstavuje priamu a zjavnú spojitosť s výkonom takýchto úloh. Je na vnútroštátnom súde, aby určil, či sú tieto podmienky v konaní vo veci samej splnené.

O trovách

- 42 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Článok 8 protokolu o výsadách a imunitách Európskej únie, ktorý je pripojený k zmluvám o EÚ, FEÚ a ESAE, sa má vykladať v tom zmysle, že vyhlásenie európskeho poslanca mimo priestorov Európskeho parlamentu, ktoré viedlo k trestnému stíhaniu v členskom štáte jeho pôvodu pre trestný čin krivého obvinenia, predstavuje názor vyjadrený pri výkone poslaneckých úloh, na ktorý sa vzťahuje imunita stanovená v tomto ustanovení, len vtedy, ak toto vyhlásenie zodpovedá subjektívnemu posúdeniu, ktoré predstavuje priamu a zjavnú spojitosť s výkonom takýchto úloh. Je na vnútroštátnom súde, aby určil, či sú tieto podmienky v konaní vo veci samej splnené.

Podpisy